

בִּרְחוֹב אֶחָד, זוֹ מוּל זוֹ, גָּרוּ שְׁתֵּי חֲבֵרוֹת טוֹבוֹת. שְׁתֵּיהֶן לָמְדוּ בְּאוֹתוֹ בֵּית הַסֵּפֶר וּבְאוֹתָהּ הַכִּתָּה, וּשְׁתֵּיהֶן הָיוּ תָּמִיד עֲצוּבוֹת מְאֹד מְאֹד.

לְמִימִי, הָאַחַת מִן הַשְּׁתַּיִם, הָיוּ תַּלְתַּלֵּי זָהָב אֲרֻכִּים וְעֵינַיִם חֲמוֹת גְּדוֹלוֹת. הִיא הִתְגּוֹרְרָה בְּצִדּוֹ הַנָּאֶה שֶׁל הָרְחוֹב, בְּבַיִת גָּדוֹל וּמַרְהִיב וּבוֹ שְׁנֵים־עָשָׂר חֲדָרִים מְרֻוָּחִים. אָבִיהָ הָיָה רוֹפֵא חָשׁוּב בְּבֵית חוֹלִים מְפֻרְסָם.

הוּא קָנָה לְמִימִי אַרְבָּעִים וְשָׁלֹשׁ שְׂמָלוֹת מַקְסִימוֹת, שִׁשָּׁה־עָשָׂר זוּגוֹת נַעֲלַיִם אֲפְנָתִיּוֹת וְצַעֲצוּעִים יְקָרֵי עֵרֶךְ. הָיוּ לָהּ אַרְבָּעָה אַרְגָּזִים גְּדוּשִׁים בְּתַקְלִיטִים, אֹסֶף בֵּבּוֹת חַרְסִינָה,

עֶשְׂרִים וּשְׁנַיִם מַדְפִּים עֲמוּסִים בִּסְפָרִים, שְׁלֹשָׁה זוּגוֹת אוֹפַנַּיִם וּמְעִיל פַּרְוָה אֲמִתִּית. אֲפִלּוּ זוּג מַחְלִיקַיִם לְקֶרַח הָיוּ לָהּ, אוֹתָם הֵבִיא לָהּ אָבִיהָ מִנּוֹרְבֶּגְיָה הָרְחוֹקָה וְהַקָּרָה. לְמִימִי הָיָה כִּמְעַט כָּל דָּבָר שֶׁיַּלְדָּה בְּגִילָהּ חוֹשֶׁקֶת בּוֹ; הַכֹּל, מִלְּבַד דָּבָר אֶחָד — אַחִים וַאֲחָיוֹת.

